

Sygn. akt V CNP 7/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w B.

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),
w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B.
przeciwko A.D. i J.D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2017 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i odstępuje od
obciążenia skarżącej kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 grudnia 2014 r. wskazując, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 224 § 2 oraz art. 225 w zw. z art. 230 k.c., art. 235 § 1 k.c., art. 676 w zw. z art. 694 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego merytorycznego orzeczenia w zasadzie sądu drugiej instancji i wyjątkowo - w przypadku określonym w art. 424¹ § 2 k.p.c. - sądu pierwszej instancji, kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie

stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga jest nie tylko środkiem nowym, ale i wyjątkowym. Zasadą bowiem jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacje. Dlatego też trzeba uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Skarga jest oczywiście bezzasadna, gdy już z samej jej treści wynika, że nie zostałaby uwzględniona w razie przyjęcia jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/2008, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 13 oraz z dnia 17 października 2008 r., II CNP 79/08, niepubl.).

Oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego należy dokonać na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a nie stanu faktycznego, który zdaniem podnoszącego taki zarzut, powinien zostać ustalony w sprawie. Tymczasem, uzasadnienie skargi zawiera polemikę z prawidłowością oceny dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy oraz poczynionymi przez ten Sąd ustaleniami faktycznymi. Należy pamiętać, że zgodnie z art. 424⁴ zd. drugie k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny dowodów.

W świetle dokonanych ustaleń wykluczone było stosowanie w sprawie art. 224 § 2 i art. 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c. oraz art. 235 k.c. Natomiast niezastosowanie art. 676 w zw. z art. 694 k.c. nie stanowiło w okolicznościach sprawy obrazu tych unormowań w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu, skoro powódka w sposób jednoznaczny uprzednio domagała się wydania przedmiotu dzierżawy i usunięcia ulepszeń poczynionych na przedmiot dzierżawy przez rozbiórkę murowanego kiosku.

Z tych względów, na podstawie określonej w art. 424⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

jw